

Solnce.

Odpre zora zlata
tam na vzhodu vrata,
glej, že v zlatem vozi
solnce plane skozi . . .
Zarki zlatoprsti
v krilo spo zemljé:
cvetke speče vse po vrsti
drobne ptičice bude.
Žarek solnčni drzovit
vzame še danici svit!
Vgasnila danica zvezda,
ptičke zapustile gnezda,
v gaj zletele pod nebo . . .
pesem glasno tam pojo . . .
Cvetkam vrtnim, cvetkam polj
jutro rose da dovolj . . .
Cvetke vse, še najbolj skrite,
čiste so in pa umite!
Vetrec pa hiti črez plan,
rožam vzklika: Dober dan!
In takoj po zemlji vse
k solnčecu zahrepene!
Hej, kako so vse vesele
rože rdeče, modre, bele!
Vetru pa le rdeči mak

vzklikne: Stoj, smo le junak!
Vetra pa prav nič ni strah,
kapo vzame mu namah!
A ker kapice več nima,
mak otožen z glavo kima;
vetreca in rožic vseh
loti se na to posmeh . . .
A črez lok nebesni pelje
solnce vsem se na veselje,
žarke siplje venomer. —
Pride, vzklikne mu večer:
Solnce zlato, lezi v hlad,
vabi te kristalni grad!
In takoj zakrvavi,
v boli težki zamiži,
daleč tamkaj za goró
morju vrže se na dno,
tam kristalni grad njegov
sredi morskih je valov.
V zlati postelji tam spi,
v sanjah novo moč krepi . . .
Sredi pa najlepših sanj
zvezde zmislijo se nanj —
zvezde svetle brez primere
solncu zlatemu so hčere,
ki vso noč jim vrh neba
svit otožno trepetá . . .
Zro za solncem — a ga ní,
ker v globokem morju spi . . .
Kličejo mu: Pridi, pridi,
da te deca tožna vidi!
Klic pa poti ne dobí,
ker v dnu morja solnce spi . . .
Ali luna, mati, gori
v zvezd se izprehaja zbori
in jim govori pokoj. —
Ko pa odpre zarja vrata,
dvigne luč se solnčna zlata,
zvezde trudne zamiže —
Pota svoja solnce gre . . .

Fran Žgur.